

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 53/2019-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 31. januára 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], správcu konkurznej podstaty úpadcu Zevax, s. r. o., Medená 18, Bratislava, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Zárecký Zeman, Medená 18, Bratislava, v mene ktorej koná advokát Mgr. Michal Zeman, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 94/2011 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaniach vedených pod sp. zn. 5 Co 478/2015, sp. zn. 6 Co 208/2011 a sp. zn. 8 Co 474/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], správcu konkurznej podstaty úpadcu Zevax, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. septembra 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], správcu konkurznej podstaty úpadcu Zevax, s. r. o., Medená 18, Bratislava (ďalej aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 94/2011 (ďalej aj „napadnutý postup okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 5 Co 478/2015, sp. zn. 6 Co 208/2011 a sp. zn. 8 Co 474/2012 (ďalej aj „napadnutý postup krajského súdu“).

2.1 Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že spoločnosť Zevax, s. r. o., podala 16. mája 2011 na okresnom súde žalobu o náhradu škody proti Generálnemu riaditeľstvu Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „žalovaný I“) a proti Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu [s pôvodným názvom Ústav na výkon väzby Bratislava (ďalej len „žalovaný II“)]. O žalobe spoločnosti Zevax, s. r. o., bolo na okresnom súde vedené konanie pod sp. zn. 7 C 94/2011.

2.2 Okresný súd uznesením sp. zn. 4 K 60/2012 z 28. novembra 2012 vyhlásil konkurz na majetok úpadcu Zevax, s. r. o., a uznesením sp. zn. 4 K 60/2012 z 15. marca 2013 ustanovil do funkcie správcu úpadcu Zevax, s. r. o., [REDAKOVANÉ], ktorý následne vstúpil do napadnutého konania vedeného na okresnom súde na miesto úpadcu Zevax, s. r. o., ako žalobcu.

3.1 Uznesením sp. zn. 7 C 94/2011 z 12. júla 2012 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) okresný súd napadnuté konanie zastavil.

3.2 Sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 8 Co 474/2012 z 31. januára 2013 tak, že uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

3.3 Rozsudkom sp. zn. 7 C 94/2011 z 10. novembra 2014 (ďalej aj „rozsudok okresného súdu“) okresný súd žalobu sťažovateľa zamietol.

3.4 Sťažovateľ proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 5 Co 478/2015 z 28. augusta 2017 (ďalej aj „rozsudok krajského súdu“) tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

3.5 Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ 18. decembra 2017 podal dovolanie, ktoré vychádzajúc z obsahu sťažnosti ku dňu podania sťažnosti ústavnému súdu, t. j. k 7. septembru 2018, nebolo postúpené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol, že *„namieta celkovú dĺžku súdneho konania a to od podania žaloby do súčasného konania o dovolaní.“*

4. Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Celé súdne konanie sa vyznačovalo a vyznačuje značnými prieťahmi.

- Najskôr súdom trvalo od 16. 5. 2011 do 24. 5. 2012 (kedy bolo doručené uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30. 4. 2012, sp. zn. 6Co 208/2011), t.j. vyše roka, kým rozhodli, že žalobcovi sa nepriznáva oslobodenie od súdnych poplatkov.

- Následne prvostupňový súd nezákonne zastavil konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku uznesením zo dňa 12. 7. 2012 (zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku bez riadnej predchádzajúcej výzvy), ako to bolo konštatované v zrušujúcom uznesení Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31. 1.2013, sp. zn. 8Co 474/2012 (doručené 25. 2. 2013), čím došlo k ďalším prieťahom v trvaní cca, polroka.

- Najbližšie pojednávanie bolo vytýčené až na 28. 7. 2014. t.j. až o takmer rok a pol.

- Ďalšie pojednávanie sa konalo 10. 11.2014, kedy bol vyhlásený prvostupňový rozsudok.

- Následne prvostupňový súd opakovane pochybil pri doručovaní prvostupňového rozsudku. Napriek tomu, že sťažovateľ bol zastúpený advokátom, súd doručoval okolo Vianoc 2014 tento rozsudok priamo sťažovateľovi (hoci mal doručovať advokátovi), a to na adresu sídla úpadcu. Za tejto situácie sa právny zástupca sťažovateľa dostavil dňa

12.1.2015 do spisovej kancelárie súdu a na mieste spísal záznam - žiadosť, aby predmetný rozsudok bol doručený advokátovi sťažovateľa Mgr. Michalovi Zemanovi. Súd túto žiadosť z neznámych dôvodov vyložil nepochopiteľným spôsobom a e-mailom zo dňa 21. 1. 2015 dotazoval opäť priamo sťažovateľa, na akú adresu má sťažovateľovi doručiť rozsudok.

- Až po nasledovnom podaní zo dňa 30. 1. 2015, podanom na pošte dňa 2.2.2015, v ktorom sťažovateľ (zastúpený advokátom) opäť písomne požiadal súd o riadne doručenie rozsudku (a z opatrnosti podal aj bianko odvolanie proti rozsudku), mu súd dňa 17. 2. 2015 riadne doručil prvostupňový rozsudok.

- Hoci žalobca podal dňa 4. 3. 2015 odvolanie, o odvolaní bolo rozhodnuté až dňa 28. 8. 2017 (doručené sťažovateľovi až dňa 17. 10. 2017), t.j. po takmer 2 a pol roku.

- Sťažovateľ podal proti druhostupňovému rozsudku dovolanie, a to dňa 18. 12. 2017. Po podaní dovolania je taktiež konanie prvostupňového súdu poznačené prieťahmi.

- Dovolanie bolo podané dňa 18. 12. 2017. Prvostupňový súd až dňa 21. 2. 2018 vyzval žalovaného I. a žalovaného II., aby sa vyjadrili k podanému dovolaniu. Táto výzva bola doručená žalovanému I. a žalovanému II. dňa 23. 2. 2018. Prvostupňový súd určil na vyjadrenie k dovolaniu lehotu 10 dní v súlade s § 436 ods. 3 CSP, ktorá teda uplynula dňa 5.3.2018.

- K dovolaniu sa vyjadril žalovaný I. podaním zo dňa 5. 3. 2018, ktoré bolo doručené prvostupňovému súdu dňa 6. 3. 2018. Nakoľko nevieme, či toto vyjadrenie žalovaného I. bolo odoslané na poštovú prepravu dňa 5. 3. 2018 alebo bolo doručené osobne oneskorene, predbežne vychádzame z toho, že toto vyjadrenie bolo podané včas. Ak však nebolo podané na poštovú prepravu dňa 5. 3. 2018, prvostupňový súd spôsobil prieťahy v súvislosti s doručovaním tohto vyjadrenia rovnakým spôsobom, ako je to uvedené pri doručovaní vyjadrenia žalovaného II. zo dňa 12. 3. 2018. Oznámením zo dňa 19. 3. 2018 bol sťažovateľ vyzvaný, aby sa vyjadril k vyjadreniu žalovaného I.

- Žalovaný II. sa k dovolaniu tiež vyjadril, a to vyjadrením zo dňa 12. 3. 2018 (doručeným dňa 13. 3. 2018). Je zrejmé, že žalovaný II. sa vyjadril k dovolaniu po uplynutí 10-dňovej lehote na vyjadrenie, ktorá uplynula dňa 5. 3. 2018. V zmysle § 436 ods. 3 CSP sa preto na oneskorené vyjadrenie nemalo prihliadať, pričom v zmysle § 436 ods. 4 CSP sa toto vyjadrenie mohlo doručiť dovolateľovi len vtedy, ak by bolo podané včas.

- Napriek oneskorenému podaniu vyjadrenia žalovaného II prvostupňový súd toto vyjadrenie doručil sťažovateľovi, ako aj žalovanému I. (pričom žalovanému I. toto vyjadrenie ani nemal doručovať). Následne oznámením zo dňa 20. 6. 2018 prvostupňový súd doručoval sťažovateľovi vyjadrenie žalovaného I. k vyjadreniu žalovaného II.

- V tejto súvislosti poukazujeme na to, že v zmysle § 437 CSP bolo povinnosťou súdu postúpiť vec dovolaciemu súdu bez zbytočného odkladu po uplynutí lehôt podľa § 436 ods. 3 CSP. t.j. ak sa protistrana v stanovenej lehote vyjadrí k dovolaniu, po uplynutí lehoty na toto vyjadrenie mal prvostupňový súd súčasne zaslať dovolateľovi vyjadrenie na vedomie a postúpiť vec dovolaciemu súdu. Prvostupňový súd bola tak povinný postúpiť vec dovolaciemu súdu bez zbytočného odkladu po 5. 3. 2018: podľa našich informácií z nepochopiteľných dôvodov vec do dnešného dňa nebola postúpená dovolaciemu súdu. Takto trvajú prietah) takmer vyše pol roka.“

5. Sťažovateľ porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v zásade odôvodňuje tým, že „celkovo konanie ako celok trvá od 16. 5. 2011, t.j. vyše 7 rokov. Hoci bolo podané dovolanie, vec nebola do dnešného dňa postúpená dovolaciemu súdu, t.j. dá sa konštatovať, že po túto dobu 7 rokov prakticky trvá konanie len na dvoch stupňoch“.

6. S odkazom na prezentovanú argumentáciu sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil:

„I. Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a na rozhodnutie v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7C 94/2011 ako celku - t.j. vrátane dovolacieho konania, odvolacích konaní a súvisiacich konaní vedených najmä na Krajskom súde Bratislave pod sp. zn. 5Co 478/2015, 6Co 208/2011, 8Co 474/2012 a dovolacieho konania - bolo porušené.

II. Okresnému súdu Bratislava I v konaní pod sp. zn. 7C 94/2011 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

III. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 10.000,- Eur, ktoré sú Okresný súd Bratislava I a Krajský súd v Bratislave povinní vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

IV. Ústavný súd priznáva sťažovateľovi voči Okresnému súdu Bratislava I a Krajskému súdu v Bratislave náhradu trov právneho zastúpenia.“

7. Sťažovateľ svoj návrh na priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 10 000 € odôvodňuje takto: „... *Súdne konanie prebieha od 16.5.2011, t.j. vyše 7 rokov. Hoci bolo podané dovolanie, vec nebola do dnešného dňa postúpená dovolaciemu súdu. t.j. dá sa konštatovať, že po túto dobu 7 rokov prakticky trvá konanie len na dvoch stupňoch... Taktiež predmetom súdneho konania je nárok na náhradu škody vo výške 250.000,- Eur, t.j. aj výška predmetu súdneho konania, ktorého sa sťažovateľ domáha, odôvodňuje požadovanú výšku finančného zadostučinenia... Zároveň sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že vystupuje v postavení správcu konkurznej podstaty úpadcu spoločnosti Zevax, s.r.o., na ktorej majetok je vyhlásený konkurz od 28.11.2012. Ukončenie predmetného súdneho konania bráni ukončeniu konkurzného konania a uspokojenia veriteľov úpadcu; jeho ukončenie a vymoženie priznaného nároku je jedinou prekážkou ukončenia konkurzného konania .“*

II.

8. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. Sťažovateľ sťažnosťou doručenou ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu a napadnutým postupom krajského súdu.

11. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu do právoplatnosti rozsudku okresného súdu sp. zn. 7 C 94/2011 z 10. novembra 2014 a napadnutým postupom krajského súdu

13. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide

o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04).

14. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným priet'ahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (okresný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

15. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

16. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu

právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou ESĽP (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

18. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd v napadnutom konaní rozhodol rozsudkom sp. zn. 7 C 94/2011 z 10. novembra 2014, ktorý bol potvrdený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 5 Co 478/2015 z 28. augusta 2017. Ústavný súd zistil, že obe uvedené rozhodnutia nadobudli právoplatnosť 17. októbra 2017. Vo vzťahu k napadnutému konaniu na krajskom súde vedenému pod sp. zn. 6 Co 208/2011 ústavný súd uvádza, že toto bolo právoplatne skončené vydaním uznesenia sp. zn. 6 Co 208/2011 z 30. apríla 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 24. mája 2012. Čo sa týka napadnutého konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 8 Co 474/2012, aj v tomto prípade ústavný súd zistil, že toto konanie bolo právoplatne skončené vydaním uznesenia sp. zn. 8 Co 474/2012 z 31. januára 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť 25. februára 2013.

19. Z uvedeného vyplýva, že v čase doručenia návrhu na začatie konania podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavnému súdu, t. j. 7. septembra 2018, boli napadnuté konania na okresnom súde a na krajskom súde právoplatne skončené, v dôsledku čoho už k namietanému porušovaniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu a napadnutým postupom krajského súdu v týchto konaniach nemohlo dochádzať. S poukazom na uvedené ústavný súd sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému postupu okresného súdu do právoplatnosti rozsudku okresného súdu sp. zn. 7 C 94/2011 z 10. novembra 2014

a napadnutému postupu krajského súdu pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú (obdobne pozri IV. ÚS 189/2013, III. ÚS 350/2017).

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým postupom okresného súdu po podaní dovolania z 18. decembra 2017 proti rozsudku krajského súdu

20. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 94/2011 po podaní dovolania z 18. decembra 2017 proti rozsudku krajského súdu dochádza k zbytočným priet'ahom.

21. Sťažovateľ argumentuje tým, že v zmysle § 437 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) bolo povinnosťou okresného súdu postúpiť vec dovolaciemu súdu bez zbytočného odkladu po uplynutí lehôt podľa § 436 ods. 3 CSP, t. j. bezodkladne po tom, čo sa protistrana v súdom stanovenej lehote vyjadrí k podanému dovolaniu. V danom prípade okresný súd dovolanie sťažovateľa po uplynutí lehoty stanovenej protistrane na vyjadrenie sa k dovolaniu, t. j. po 5. marci 2018, bez zbytočného odkladu nepostúpil najvyššiemu súdu, čím podľa sťažovateľa spôsobil priet'ahy v trvaní 6 mesiacov.

22.1 Z obsahu sťažnosti vyplýva, že dovolanie sťažovateľa bolo okresnému súdu doručené 18. decembra 2017. Okresný súd 21. februára 2018 vyzval žalovaného I a žalovaného II, aby sa vyjadrili k podanému dovolaniu. Táto výzva bola 23. februára 2018 doručená žalovanému I a žalovanému II. K dovolaniu sa vyjadril žalovaný I podaním z 5. marca 2018, ktoré bolo doručené okresnému súdu 6. marca 2018. Žalovaný II sa k dovolaniu vyjadril podaním z 12. marca 2018, ktoré bolo okresnému súdu doručené 13. marca 2018. Z obsahu sťažnosti ďalej vyplýva, že okresný súd následne doručoval sťažovateľovi vyjadrenie žalovaného I a žalovaného II k dovolaniu a taktiež informácia, že

okresný súd podaním z 20. júna 2018 sťažovateľovi zaslal vyjadrenie žalovaného I k vyjadreniu žalovaného II k dovolaniu.

22.2 Ústavný súd zistil, že okresný súd dovolanie sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu postúpil najvyššiemu súdu v deň doručenia sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 7. septembra 2018.

23. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 35/01, III. ÚS 103/05).

24.1 Ústavný súd je toho názoru, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 94/2011 po podaní dovolania z 18. decembra 2017 proti rozsudku krajského súdu neboli spôsobené také priet'ahy, ktorých intenzita by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie umožňovala ústavnému súdu dospieť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv, aj keď na strane druhej pre objektivitu ústavný súd musí skonštatovať, že v tomto prípade postup okresného súdu k spôsobeniu priet'ahov ústavne relevantnej intenzity nemá ďaleko.

24.2 K úkonom okresného súdu vykonaným v období po 5. marci 2018, keď mal podľa sťažovateľa okresný súd postúpiť dovolanie najvyššiemu súdu s poukazom na § 437 CSP, do 7. septembra 2018, keď sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu a okresný súd dovolanie sťažovateľa reálne postúpil najvyššiemu súdu, ústavný súd uvádza, že aj napriek tomu, že zákon okresnému súdu výslovne neukladá povinnosť oboznamovať strany sporu s podaniami protistrany v rámci dovolacieho konania, nie je možné takéto konanie okresného súdu považovať za konanie, ktoré by bolo možné označiť za „zbytočné priet'ahy“, a to najmä v prípade, ak tieto úkony boli vykonané pre účely dodržania princípu kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces a okresným súdom boli vykonávané priebežne tak, ako tomu bolo v danom prípade.

24.3 Tým, že okresný súd oboznámil jednotlivé strany sporu s podaniami protistrany, vytvoril stav, ktorý umožňuje najvyššiemu súdu priamo rozhodnúť o podanom dovolaní, a teda jeho konanie v žiadnom prípade nie je možné označiť za konanie neefektívne, ktoré by mohlo zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

25. Vzhľadom na uvedené ústavný súd vo veci s'ťažovateľa dospel k záveru, že jeho s'ťažnosť je v časti smerujúcej proti napadnutému postupu okresného súdu po podaní dovolania z 18. decembra 2017 proti rozsudku krajského súdu zjavne neopodstatnená a z tohto dôvodu ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

26. Keďže ústavný súd s'ťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami s'ťažovateľa nastolenými v s'ťažnosti (priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. januára 2019